

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

JUDr. B. Š., nar. X

bytem X

zastoupený doc. JUDr. Vladimírem Pelcem, Ph.D., advokátem,
se sídlem Náplavní 2013/1, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému

Policejní prezident,

se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2022, č. j. PPR-19121-114/ČJ-2021-990131

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Rozhodnutím žalovaného ve věcech služebního poměru č. j. PPR-19121-114/ČJ-2021-990131 ze dne 22. 4. 2022 (dále jen „žalované rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí vedoucí odboru personálního Policejního prezidia České republiky (dále jen „odbor personální“ a „PP ČR“) ve věcech služebního poměru č. 56/2021 ze dne 26. 5. 2021 (dále jen „rozhodnutí o propuštění“), kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky (dále jen „Policie ČR“) na základě své žádosti o propuštění ze služebního poměru ze dne 26. 5. 2021 (dále jen „žádost o propuštění“).
2. Žalobce v odvolání namítal, že žádost o propuštění učinil pod nátlakem nadřízených služebních funkcionářů, spočívajícím v dlouhodobém bossingu, který vyvrcholil dne 26. 5. 2021, kdy mu bylo předáno rozhodnutí o zproštění výkonu služby, a tento právní úkon je tedy neplatný.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce ve své žalobě uvedl, že byl ve služebním poměru u Policie ČR od 1. 3. 1986 do 31. 5. 2021 a byl zařazen na služební místo ředitel Územního odboru Policie ČR Uherské Hradiště. Práci měl rád, naplňovala jej a se svými spolupracovníky dosahovali výborných výsledků. Bohužel kritizoval a dostatečně neprosazoval některé nestandardní postupy a metody, které prováděl krajský ředitel plk. JUDr. J. T., MBA. Tento pak žalobci vyhrožoval, že pokud nebude poslouchat, tak zpochybní jeho mravní integritu a zařídí mu špatné psychologické vyšetření, a tím ukončí jeho služební poměr. Jeho dlouhodobé, soustavné duševní a psychické násilí se u něj projevilo na špatném psychickém a zdravotním zdraví (bolesti hlavy, vysoký krevní tlak). Na chování svého nadřízeného si stěžoval, toto však bylo zastřešeno a omlučeno jeho nadřízeným. K těmto tvrzením navrhl žalobce řadu listinných důkazů včetně audionahrávky z porady, jakým způsobem se plk. T. chová a vystupuje, které rovněž doložil do spisu a kterými se však žalovaný nezabýval.
4. Žalobce ve své žalobě předně namítá, že skutečnosti týkající se předmětného jednání, a to, že podepsání podsunuté žádosti nebylo projevem jeho svobodné vůle, jelikož byl k tomuto jednání ve smyslu ust. § 587 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, donucen duševním a psychickým násilím ze strany nadřízených služebních funkcionářů, a s ohledem na absenci projevu vůle, jakožto jedné z nejdůležitějších složek platného právního jednání, toto vynucené právní jednání tudíž nemá a ani nemůže mít právní účinky a je tak nicotné.
5. Žalobce dále uvedl, že jeho žádost o uvolnění ze služebního poměru byla podepsána bez uvedení důvodu, při nepřijatelných a oficiálních podmínkách, když k podpisu této žádosti došlo na chodbě policejního prezidia a předcházely mu opětovné bezprávní výhrůžky nadřízeného, které právě vedly k tomu, že byl nucen žádost i proti své vůli podepsat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Rozhodně se nejednalo o projev jeho svobodné vůle a promyšlené právní jednání. Žádost, kterou sám nevypisoval, ani nezdůvodnil, mu byla podsunuta na chodbě policejního prezidia a žalobce ji podepsal impulzivně v rozrušení po prodělaném negativním přezkumném řízení komise zprávy psychologa, které pociťoval jako nepříjemné a ponižující. Tento stav ještě umocnili plk. V. a plk. B., kteří na něj čekali na chodbě před kanceláří a předali mu další nepříjemnou zprávu, že jej zprošťují výkonu služby, což jej opět velmi zasáhlo. Uvědomil si, že se výhrůžky jeho nadřízeného vyplnily, a že je s nimi zřejmě domluvený. Toto seznámení se s uvedenou skutečností bylo pro něj zničující, přestal věřit v objektivní vyřízení jeho problémů a neviděl žádnou jinou cestu. Jediným cílem pro něj bylo, aby již nemusel podstupovat psychicky a duševně náročné chování a nemusel snášet jejich šikanózní jednání.
7. Samotná skutečnost, že byla vědomě zkrácená zákonná délka dvouměsíční výpovědní doby, vypovídá o tom, že jeho odchod je vítaný a jejich cíl byl splněn. Skutečnost, že podepsání podvržené žádosti o uvolnění ze služebního poměru nebylo jeho promyšleným záměrem, ale impulzivním jednáním v psychickém stresu z chování pracovníků policejního prezidia a komise, který přezkoumávala zprávu psychologa o jeho způsobilosti, potvrzuje i předchozí jednání u psychologa V. To, že poradní komise vyslovila závěr, že je žalobce osobnostně nezpůsobilý, což by nutně vedlo k nedobrovolnému ukončení jeho služebního poměru a jednalo se už jenom o dovršení dlouhodobé a opakované šikany a bossingu, žalobce vedlo k impulzivnímu jednání zapříčiněnému psychickým a zdravotním stavem, a proto žádost podepsal, aby již nemusel snášet šikanózní a psychicky náročné a neoprávněné jednání nadřízených.
8. Žalobce následně popsal své napjaté vztahy se služebním funkcionářem plk. JUDr. J. T., MBA, které vznikly od procesu s bývalým policejním prezidentem P. L., tj. ještě před rokem 2014, a vyústily v soudní spor, který před Krajským soudem v Brně žalobce rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, sp. zn. 30 Ad 3/2015 vyhrál. Svými protiprávními jednáními, která jsou popisována v přílohách žaloby, bezesporu naplnil nedůvodné a neoprávněné výhrůžky, které vycházely z jeho pravomoci jakožto žalobcova nadřízeného služebního funkcionáře, a kterými v něm vzbudil obavu a strach, že jej chce za každou cenu poškodit, a že tak učiní i za cenu, že zneužije svého postavení.
9. Žalobce dále namítl řadu procesních pochybení žalovaného.
10. Jako první označil jeho **nečinnost a nepřiměřenou délku odvolacího řízení**, které trvalo 11 měsíců, ačkoliv odvolací orgán má povinnost rozhodnout do 90 dnů. Tato nepřiměřená délka dále svědčí o tom, že žalovaný neměl ve věci jasno a že se někteří služební funkcionáři nemusí řídit zákonem.
11. Ve druhé námitce namítl selekci vyhovujících důkazů v řízení, když žalovaný důkazy navrhované žalobce přešel a neprovedl je, jako např. **výslech žalobce**, ze kterého mohl získat jeho argumenty a důvody podání odvolání ohledně vad rozhodnutí. Taktéž nebyl proveden **výslech žalobcovy manželky**, která by vyvrátila nepravdivé údaje uvedené v rozhodnutí prvního stupně.
12. Jako třetí uvedl žalobce **nepravdivé a navzájem si vylučující argumenty** uvedené v rozhodnutí, jako je několikrát zmíněná skutečnost, že byl pevně rozhodnut o ukončení služebního poměru dříve a že se nejednalo o rozhodnutí pod vlivem negativních okolností. To, že až do zmíněného okamžiku doufal, že po překonání těchto překážek bude

pokračovat, mohla dosvědčit právě žalobcova manželka a jiní navrhovaní svědci, jako např. plk. V., kterému žalobce sdělil, že o své vůli odejít nechci – viz napadené rozhodnutí str. 7.

13. Jako čtvrtou vadu uvedl žalobce neakceptování omluvy jeho zástupce a **provedení výslechů svědků bez přítomnosti zástupce a bez informování žalobce**, který by se jinak výslechů zúčastnil a mohl tak realizovat své právo ve smyslu ust. § 174 odst. 1 zákona č. 316/2003 Sb. a to zejména klást svědkům otázky a navrhnout nové důkazy. Konkrétně plk. V. sdělil, že v jeho kanceláři za přítomnosti Mgr. S. H. sdělil, že má strach z chystaného psychologického pohovoru, neboť mu plk. T. několikrát sdělil, že mu zařídí nevyhovující psychologický posudek a zpochybní jeho mravní integritu. Ta mu odpověděla, že se jí to nechce věřit. Žalobce však nemohl položit svědkům tuto otázku, která byla zcela zásadní pro posouzení, zda se jednalo o spontánní a impulzivní rozhodnutí. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2015, č.j. 8 As 83/2014-43, který konstatoval, že neumožnění nahlížení do spisu nelze zhojit v odvolacím řízení.
14. Jako pátou vadu uvedl žalobce **nedostatečné vypořádání jeho odvolací námitky** týkající se jeho duševního stavu v době podpisu žádosti, resp. nátlaku vůči jeho osobě, a rovněž **nedostatečně zjištěný skutkový stav věci**, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozhodnutí je tak z tohoto důvodu rovněž **nepřezkoumatelné**. Žalovaný **nevyslechl plk. T.**, aby se vypořádal s tvrzením žalobce, ani manželku žalobce, která by potvrdila, že žalobce při cestě na pohovor neuvažoval o tom, že by skončil svůj služební poměr.
15. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Obsahově totožná námitka byla žalovaným detailně vypořádána na stranách 16 a 17 žalovaného rozhodnutí, na které žalovaný v detailech odkázal. Žalovaný v postupu služebních funkcionářů nespatřuje jakoukoliv vadu, a proto postup služebních funkcionářů (žalobcem označovaný jako šikana a bossing) nemohl v žalobci objektivně vyvolat stav tísně a psychického donucení, které by mohly ovlivnit svobodu vůle při podání žádosti o propuštění. Nejenže se namítaná šikana a bossing vztahují k jinému služebnímu funkcionáři, než který rozhodl o žádosti o propuštění, ale současně by nemohly ovlivnit vůli žalobce ani s ohledem na časový odstup mezi předmětnými okolnostmi a podáním žádosti o propuštění. Podání žádosti nebylo spontánním rozhodnutím vyvolaným jakýmkoliv nátlakem, ale uváženým rozhodnutím žalobce. Z povahy věci může být svoboda vůle ovlivněna bezprostředními okolnostmi, nikoliv okolnostmi, které nastaly před několika lety, a které tak mohl jednající dostatečně zvážit. Samotný žalobce přitom opakovaně tvrdí, že údajná šikana byla dlouhodobá.
16. Žalovaný má současně za to, že i pokud by k šikaně či bossingu žalobce skutečně došlo (což však žalovaný odmítá), mohly by představovat toliko subjektivní důvody pro podání žádosti o propuštění, přičemž takové důvody nemají na právní jednání učiněné žalobcem a důsledky s ním spojené jakýkoliv vliv. Ostatně zákon o služebním poměru ani nevyžaduje obligatorní uvedení důvodu podání žádosti o propuštění nebo jeho zkoumání.
17. Na základě judikatury citované v odůvodnění žalovaného rozhodnutí lze konstatovat, že nelze dát automaticky přednost subjektivnímu dojmu jednajícího, který může být přesvědčen, že jednal na základě psychického donucení, ale je nutno zkoumat objektivní skutečnost, tedy zda k donucení skutečně došlo a nejedná se o pouhou představu jednajícího. Bezprávná výhrůžka zbavuje jednajícího svobody vůle jen má-li původ v objektivní skutečnosti. Z okolností projednávané věci je přitom patrné, že důvody namítané žalobcem, pro které byl údajně zbaven svobodné vůle při podání žádosti o

propuštění, jsou toliko subjektivní představou žalobce, jež nemá vliv na objektivní skutečnost.

18. V žalovaném rozhodnutí se žalovaný věnoval jednotlivým okolnostem, kterými žalobce v odvolání odůvodnil donucení k podání žádosti o propuštění, tj. šikana a bossing, zahájení kázeňského řízení vedeného pod sp. zn. PPR-15591/ČJ-2021-990760, doručení rozhodnutí vedoucí odboru personálního ve věcech služebního poměru č. 55/2021 ze dne 24. 5. 2021 (dále jen „rozhodnutí o zproštění“), kterým byl žalobce zproštěn výkonu služby pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru spočívajícího v opakovaném odmítnutí výzvy plk. Ing. Mgr. J. K. k podrobení se vyšetření na ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou, a zjišťování osobnostní způsobilosti žalobce k výkonu služby v Policii ČR. Žalovaný tyto okolnosti, za nichž byla údajně žádost o propuštění podána, posoudil a dospěl k závěru, že samy o sobě ani v jejich souhrnu nemohly v žalobci objektivně vyvolat stav tísně a psychického donucení k podání žádosti o propuštění. Předmětné okolnosti nemají základ v objektivně existujícím a působícím stavu a představují toliko subjektivní představu žalobce.
19. Postupem služebních funkcionářů nebyl na žalobce vyvíjen nátlak vylučující svobodnou vůli, neboť vůči žalobci bylo ze strany služebních funkcionářů v posledních letech postupováno přiměřeně a v souladu s právními předpisy. Většina namítaných okolností navíc měla delší dobu předcházet podání žádosti o propuštění, pročez měl žalobce dostatek času tyto okolnosti zvážit, a nelze tak ani tvrdit, že jednal unáhleně. Stejně tak nebylo prokázáno, že by svobodnou vůli žalobce mohly vyloučit úkony předcházející podání žádosti o propuštění, tedy předání rozhodnutí o zproštění a rozhovor s psychologem v rámci přezkumného řízení, jehož předmětem byl závěr psychologa o osobnostní nezpůsobilosti žalobce k výkonu služby. Naopak z výslechů svědků vyplynulo nejen to, že žalobce působil při podání žádosti o propuštění vyrovnaně, pokorně, vděčně a klidně, ale rovněž to, že žalobce je psychicky odolnou osobou, která v zátěžových situacích nejedná impulzivně a nemůže se „sesypat“ z doručení rozhodnutí o zproštění či z ukončení přezkumného řízení. Velmi významnou skutečností pro konstatování závěru o svobodné vůli žalobce při podání žádosti o propuštění je bezesporu vyslovení myšlenky o ukončení služebního poměru při rozhovoru s psychologem v rámci přezkumného řízení, tedy ještě před podáním žádosti o propuštění; uvedenou skutečnost uvedla pplk. Mgr. M. B., Ph.D., při podání svědecké výpovědi dne 18. 2. 2022. Uvedená skutečnost dokládá, že podání žádosti o propuštění nemohlo být spontánní a činěné v návaznosti na jakýkoliv aktuální nátlak; naopak se jednalo o promyšlené rozhodnutí žalobce.
20. Z výpovědi pplk. B. vyplynulo, že uvedenou žádost o propuštění žalobce zvažoval ve vazbě na určitou „poslední událost“ s tím, že tuto událost „již neustojí“. S ohledem na vedení kázeňského řízení v souvislosti s opakovaným odmítnutím výzvy k podrobení se vyšetření na ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou se poté podle žalovaného lze důvodně domnívat, že rozhodnutí žalobce o ukončení služebního poměru bylo promyšlené a činěné právě v návaznosti na uvedenou okolnost; v praxi totiž platí nulová tolerance alkoholu ve službě.
21. Závěru o promyšlenosti záměru žalobce ukončit svůj služební poměr nepochybně nasvědčuje i skutečnost, že se žalobce v následujících dnech po podání žádosti o propuštění dne 26. 5. 2021 choval způsobem naznačujícím ztotožnění s ukončením služebního poměru a nesouhlas projevil až podáním blanketního odvolání dne 10. 6. 2021, doplněného o konkrétní tvrzení až dne 19. 8. 2021. I podání neodůvodněného odvolání nasvědčuje závěru

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

o promyšlenosti záměru žalobce ukončit svůj služební poměr, neboť je skutečně otázkou, proč tak významnou skutečnost, jakou nátlak vylučující svobodnou vůli bezesporu je, žalobce alespoň okrajově nevznesl již při podání blanketního podání, a poprvé se o této skutečnosti zmínil až po téměř třech měsících od podání žádosti o propuštění a po více než dvou měsících po podání blanketního odvolání, přestože během této doby s vedoucí odboru personálního komunikoval, když jí zaslal odpověď na výzvu ze dne 7. 7. 2021. S ohledem na právní vzdělání žalobce i jeho zmocněnce, prostřednictvím kterého bylo odvolání podáno a který zastupoval žalobce v průběhu celého odvolacího řízení, nelze ani úspěšně tvrdit, že žalobce neuměl posoudit, že okolnosti podání žádosti o propuštění mohly vyloučit jeho svobodnou vůli, jak začal později namítat.

22. S námitkou nezákonně dlouhého řízení žalovaný rovněž nesouhlasil. Byť celé odvolací řízení skutečně trvalo 11 měsíců, nejednalo se o nečinnost žalovaného, neboť žalovaný po celou dobu řízení činil kroky vedoucí k rozhodnutí o odvolání, jak je patrné z rozsáhlého spisového materiálu. Nečinnost byla způsobena postupem zmocněnce žalobce, který se opakovaně (celkem 8x) omlouval z konání výsledků svědků, v důsledku čehož se výsledky přesunovaly na jiný termín. Poukázat lze navíc na přebírání zásilek zmocněncem až poslední den úložní doby.
23. Rovněž žalobní námitka týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu byla žalovaným řádně vypořádána. Pro zjištění skutkového stavu věci je v případě žalobce stěžejní pouze existence svobodné a vážné vůle při podání žádosti o propuštění, která byla bez důvodných pochybností zjištěna. Důkazy, na které žalobce předmětnou odvolací a žalobní námitkou poukazuje (zejména se jedná o zprávu odboru vnitřní kontroly KŘP-Z o získaných údajích č. j. KRPZ-39325-24/ČJ-2021-150066-Z-BGA ze dne 29. 4. 2021, oznámení o zahájení řízení č. j. PPR-15591-2/ČJ-2020 a podnět z KŘP-Z sp. zn. KRPZ-39325/ČJ-2021; strany 45 až 47, 51, 54 až 59 spisu), byly do spisového materiálu založeny, neboť se jedná o dokumenty související s řízením vedeným s žalobcem pod sp. zn. PPR-15591/ČJ-2020- 990760, přičemž samotný žalobce na toto řízení odkazuje v odůvodnění odvolání ze dne 16. 8. 2021 i v dalších podáních. O těchto dokumentech se zmiňovala též vedoucí odboru personálního v postoupení odvolání, pročez bylo zajisté vhodné zjistit, co z těchto podkladů vyplývá. Nelze proto tvrdit, že žalovaný uvedené podklady do spisu založil úmyslně, neboť svědčily v neprospěch žalobce.
24. Žalovaný také řádně odůvodnil, proč do spisového materiálu nezařadil podklady požadované žalobcem, pročez nelze tvrdit, že žalovaný ignoroval a přešel důkazní návrhy žalobce. Lze shrnout, že všechny listiny předložené žalobcem se vztahují k jinému služebnímu funkcionáři a že z jejich datace je patrný výrazný časový odstup od podání žádosti o propuštění, pro který nelze v žádném případě uvažovat o reálné možnosti vyvolání stavu tísně a psychického donucení v okamžiku podání žádosti o propuštění. Uvedené podklady tedy z povahy věci nemohou svědčit ve prospěch ani neprospěch žalobce, neboť jsou jednoduše zcela nepodstatné pro projednávanou věc.
25. K namítanému neprovedení výsledku žalobce žalovaný předně upozornil, že žalobce tento požadavek poprvé vznesl až ve vyjádření ze dne 23. 3. 202), aniž by jej jakkoliv odůvodnil, resp. v závěru tohoto vyjádření toliko obecně konstatoval (ve vztahu ke všem navrhaným důkazům), že „Všechny navržené důkazy mají vztah k projednávané věci a jsou potřebné pro objektivní rozhodnutí...“. Účastníka řízení nelze vyslýchat jako svědka (účastník nemůže být poučen jako svědek, není odpovědný za uvedení vědomě nepravdivých údajů podstatných pro rozhodnutí či za jejich zamlčení). Řízení ve věcech

služebního poměru není na rozdíl od řízení ve věcech kázeňských řízením ovládaným zásadou ústnosti; k výsledku účastníka je na místě přistoupit, jen pokud dokazované skutečnosti nelze zjistit jinak. Účastník má zásadně svá tvrzení, stanoviska a návrhy činit formou písemného vyjádření, což je mu umožněno po celou dobu řízení. Žalobce byl opakovaně poučován o tom, že se může k věci vyjádřit a předložit důkazní návrhy, což ostatně hojně činil. Dále lze uvést, že zákon o služebním poměru nestanoví povinnost služebního funkcionáře zjistit námitky a návrhy účastníka při jeho výsledku, ale toliko stanoví, že je služební funkcionář povinen v rozhodnutí uvést způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka.

26. Žalovanému není s ohledem na vše shora uvedené zřejmé, jak by neprovedením výsledku žalobce mohlo být žalobci upřeno právo na řádné projednání věci. Rovněž je namístě otázka, co by bylo předmětem případného výsledku žalobce jako svědka, resp. co hodlal uvést nad rámec svých písemných vyjádření. Tvrzení žalobce, že žalovaný mohl provedením výsledku žalobce získat argumenty a důvody podání odvolání a mohl se více seznámit s vadami nezákonnosti nalézacího rozhodnutí, je absurdní; argumenty, důvody podání odvolání a vady nezákonnosti nalézacího rozhodnutí žalobce sdělil v odvolání a následně v dalších podáních včetně vyjádření ze dne 23. 3. 2022 učiněného krátce před vydáním žalovaného rozhodnutí. Na základě shora uvedeného je třeba výsledek žalobce vyhodnotit jako zcela nadbytečný.
27. Námitka stran neprovedení výsledku Mgr. Š. je detailně vypořádána v žalovaném rozhodnutí. Svědkyně se z konání výsledků opakovaně omlouvala, přičemž poslední omluva ze dne 2. 2. 2022 nebyla považována za dostatečnou, protože byla svědkyně oprávněně vyzvána k jejímu doložení, což neučinila. V době doručování předvolání k podání svědecké výpovědi ze dne 28. 1. 2022 (v pořadí již třetí předvolání) byly již provedeny výsledky plk. Mgr. V. V. a plk. Mgr. S. V. (dne 25. 1. 2022) a v mezidobí, než bylo svědkyni doručeno třetí předvolání, byly provedeny výsledky pplk. B. a pplk. Mgr. L. B. (dne 18. 2. 2022), a jelikož byl na jejich základě (a dalších podkladových materiálů) zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, ustoupil žalovaný od provedení výsledku Mgr. Š., který již byl nadbytečný, resp. v průběhu odvolacího řízení se postupným dokazováním stal výsledek této osoby nadbytečným. Současně bylo vzato v potaz, že se svědkyně měla vyjádřit k „namítaným neobvykle rychlým časovým souvislostem, tak k tomu, v jakém psychickém stavu její manžel bezprostředně poté byl“, k čemuž lze uvést, že poměrně „rychlé časové souvislosti“ vyplynuly z výsledků svědka plk. V. a pplk. B. (jedná se o skutečnost nespornou), a dále že pro projednávanou věc je stěžejní psychické rozpoložení žalobce při podání žádosti o propuštění, nikoliv bezprostředně poté, přičemž z výpovědi svědkyň pplk. B. i pplk. B. bylo zjištěno, že Mgr. Š. čekala na žalobce venku v autě. O psychickém rozpoložení žalobce při podání žádosti o propuštění mohou vypovídat pouze osoby, které byly tomuto úkonu přítomny, v projednávané věci tedy pplk. B. a plk. V..
28. Jelikož žalobce neuvádí, které argumenty žalovaného se mají navzájem vylučovat, nemůže se žalovaný k předmětnému tvrzení blíže vyjádřit. Žalovaný má za to, že v žalovaném rozhodnutí konzistentně zastává jasný právní názor.
29. Plk. V. předmětný rozhovor s žalobcem vedl v rámci zjišťování osobnostní způsobilosti žalobce k výkonu služby dne 5. 2. 2021, tedy více než tři měsíce před podáním žádosti o propuštění a před skutečným odchodem žalobce od Policie ČR. Uvedené tvrzení toliko dosvědčuje, že žalobce dne 5. 2. 2021 nebyl rozhodnut podat žádost o propuštění; uvedená

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skutečnost je pro podání žádosti o propuštění dne 26. 5. 2021 bezvýznamná. Stěžejní je skutečnost, že žalobce při rozhovoru s psychology v rámci přezkumného řízení dne 26. 5. 2021, tedy krátce před podáním žádosti o propuštění, vyslovil myšlenku o ukončení služebního poměru. Uvedená skutečnost dokládá, že následné podání žádosti o propuštění nemohlo být spontánní a činěné v návaznosti na jakýkoliv nátlak; naopak se jednalo o promyšlené rozhodnutí žalobce. Pro úplnost lze připomenout, že většina okolností, které žalobce označil jako okolnosti vylučující jeho svobodnou vůli, měla delší dobu předcházet podání žádosti o propuštění, pročez měl žalobce dostatek času tyto okolnosti zvážit, a nelze tak ani tvrdit, že jednal unáhleně. Připomenout lze rovněž výsledky svědků, z nichž vyplynulo, že žalobce působil při podání žádosti o propuštění vyrovnaně, pokorně, vděčně a klidně a že je psychicky odolnou osobou, která v zátěžových situacích nejedná impulzivně a nemůže se „sesypat“ z doručení rozhodnutí o zproštění či z ukončení přezkumného řízení.

30. Žalovaný závěrem shrnul, že vyvinul dostatečné úsilí, aby zajistil přítomnost zmocněnce při provádění výslechu svědků. Dřívější omluvy zmocněnce žalovaný akceptoval, i když k tomu nebyl povinen, viz např. akceptování zmocněncem dobrovolně zvolené karantény pro podezření na možnou nákazu Covid-19 z důvodu osobního kontaktu se svým asistentem, jehož manželka má dceru, která byla několik dní v kontaktu s nakaženou třídní učitelkou; zmocněnec byl upozorněn na to, že takový kontakt není rizikový a nezabraňoval by jeho příští účasti na výslechu svědků (strany 98 a 99 spisu). Stejně tak žalovaný zpočátku akceptoval zmocněncem doložené lékařské zprávy, byť z nich vyplývalo, že je vydala lékařka diabetologické ambulance (nikoliv praktický lékař, do jehož kompetence by řešení běžných nemocí mělo spadat) a že zmocněnec nepožaduje vystavení dočasné pracovní neschopnosti. O akceptaci omluv žalovaný zmocněnce nad rámec svých povinností vyrozuměl.
31. S ohledem na četnost omluv zmocněnce žalovanému nezbylo než přistoupit k přísnějšímu a důkladnějšímu podrobení omluv (vizte rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 320/2017-123 ze dne 4. 8. 2020, jehož stěžejní pasáže jsou citovány na straně 28 žalovaného rozhodnutí). Jelikož z předložených lékařských zpráv opakovaně vyplývalo, že zmocněnec nepožaduje vystavit dočasnou pracovní neschopnost, byl zmocněnec vyrozuměn o tom, že lze mít za to, že se evidentně cítí být schopný vykonávat práci, přičemž nelze spatřovat důvod, proč by za takové situace nemohl vykonávat funkci zmocněnce a účastnit se výslechů svědků a jiných procesních úkonů v zastoupení žalobce. Současně byl upozorněn na to, že další lékařská zpráva, z níž bude vyplývat, že nebyla vystavena dočasná pracovní neschopnost, nebude považována za náležitou omluvu z účasti na výslechu svědků (strany 160 až 164 spisu). Na uvedenou skutečnost byl zmocněnec následně opakovaně upozorňován (strany 175 až 177, 219 až 220, 250 až 255 spisu). Přesto dne 21. 1. 2022 zmocněnec zaslal žalovanému omluvu z výslechu svědků ve dnech 25. a 28. 1. 2022, kterou doložil lékařskou zprávou ze dne 19. 1. 2022, z níž vyplývalo, že zmocněnec nepožadoval vystavení dočasné pracovní neschopnosti (strana 172 spisu). Za této situace nemohl žalovaný než neakceptovat omluvu zmocněnce. V případě omluvy zmocněnce ze dne 17. 2. 2022 z jednání (konání výslechů svědků) ve dnech 18. a 21. 2. 2022 (strany 282 a 284 spisu) se zmocněnec omezil na pouhé konstatování, že u něj přetrvávají zdravotní potíže, a ačkoliv avizoval, že aktuální lékařskou zprávu doloží obratem, učinil tak až dne 21. 2. 2022 ve večerních hodinách, tedy po provedení plánovaných úkonů. Takovou omluvu nemohl žalovaný akceptovat, neboť nebyla včas a relevantně doložena.

32. Žalovaný v žalovaném rozhodnutí pregnantně odůvodňuje, proč byly výsledky svědků provedeny oprávněně bez přítomnosti zmocněnce, jehož omluvy ze dne 21. 1. 2022 a 17. 2. 2022 nebyly vyhodnoceny jako včasné, důvodné a doložené. Vzhledem k průběhu odvolacího řízení lze omluvy zmocněnce považovat za obstrukční, neboť je i s ohledem na další postup zmocněnce v odvolacím řízení patrné, že zmocněnec od počátku neměl v úmyslu se výsledku svědků, potažmo jakéhokoliv úkonu v odvolacím řízení zúčastnit, a jednal tak, aby výsledky svědků byly provedeny bez jeho účasti za účelem „vytvoření“ odvolací, potažmo nyní žalobní námitky. Pakliže by se hodlal zmocněnec skutečně zúčastnit prováděných výsledků, je krajně nepravděpodobné, že v horizontu čtyř měsíců zmocněnci nevyhovoval žádný z jedenácti termínů, na které byli svědci řádně předvoláni a o nichž byl žalobce vyrozuměn.
33. Dále je nutno konstatovat, že žalobci nic nebránilo zúčastnit se provedených výsledků svědků osobně. Žalovaný v tomto směru odkazuje na § 176 odst. 5 a 6 zákona o služebním poměru, z něhož vyplývá, že je-li účastník v řízení zastupován, doručují se listiny zástupci. Žalovaný tedy nebyl povinen doručovat sdělení o provedení výsledku svědků i samotnému žalobci; pokud žalobce o konání výsledků nevěděl, nelze to klást k tíži žalovanému, neboť se jedná toliko o otázku uspořádání vztahu mezi žalobcem a jeho zmocněncem. Zvolení zmocněnce je procesním právem účastníka, s nímž jsou spojeny určité procesní důsledky, za něž odpovídá pouze účastník. Žádný právní předpis nestanoví povinnost správního orgánu vyrozumět účastníka v případech, kdy jeho zmocněnec nevykonává práva účastníka, kterého zastupuje; uvedené je otázkou uspořádání vztahu mezi zmocněncem a účastníkem.
34. Námitka žalobce, že pokud by se zúčastnil výsledku plk. V., položil by mu otázku týkající se jednání v jeho kanceláři za přítomnosti plk. H., je irrelevantní, neboť z vyjádření žalobce lze dovodit, že uvedené jednání se uskutečnilo mnohem dříve, než žalobce podal žádost o propuštění, a skutečnosti týkající se předmětného jednání (zejména údajné vyhrožování ze strany plk. T.) jsou proto bezvýznamné pro posouzení svobodné a vážné vůle žalobce při podání žádosti o propuštění.
35. Žalobci nebylo bráněno vznášet důkazní návrhy; mohl tak činit v průběhu celého odvolacího řízení, nikoliv jen v rámci výsledku plk. V. Žalovaný nicméně i na tomto místě konstatuje irrelevantnost výsledku plk. H. stran jednání v kanceláři plk. V.; plk. H. by mohla potvrdit pouze to, co subjektivně prohlásil žalobce stran údajné šikany ze strany plk. T., která je, jak žalovaný připomíná, pro předmětnou věc bezvýznamná, a to zejména s ohledem na její údajnou dlouhodobost, která vylučuje spontánnost a unáhlenost podání žádosti o propuštění.
36. Z žaloby je zřejmé, že se žalobce seznámil s protokoly o výsledku svědků a jsou mu tedy známy skutečnosti sdělené svědky při výsledku, a přesto v žalobě žádné konkrétní důkazy, z nichž má vyplývat žalobcův nikoliv řádný a svobodný projev vůle při podání žádosti o propuštění, nenavrhuje, a rezignuje na neustálé opakování tvrzení o nicotnosti právního jednání.
37. Žalobce uvádí, že žádost podepsal, aby již nemusel snášet šikanu a psychicky náročné a neoprávněné jednání nadřízených. Totožnou námitku žalobce uvedl v odvolání proti nalézacímu rozhodnutí a žalovaný na ni pregnantně reagoval na straně 31 žalovaného rozhodnutí. K posouzení svobodné a vážné vůle žalobce při podání žádosti o propuštění se již žalovaný dostatečně vyjádřil shora. Veškerá tvrzení žalobce jsou v rozporu s

provedenými důkazy, z nichž nevyplynulo, že by žádost o propuštění byla žalobci „podstrčena“ nebo byla „podvržená“ (je přitom otázkou, čím konkrétně měla být žádost „podvržená“), nýbrž že samotný žalobce požádal pplk. B. a plk. V. o obstarání formuláře s žádostí o propuštění s tím, že chce služební poměr ukončit ke dni 31. 5. 2021; pokud tedy došlo ke zkrácení zákonem stanovené doby pro ukončení služebního poměru, bylo to na základě výslovné žádosti žalobce. Samotná skutečnost, že žalobce žádost o propuštění osobně nevypisoval, je zcela irelevantní, neboť stěžejní je, že žalobce žádost o propuštění vlastnoručně podepsal, datoval a konkretizoval místo sepsání a den, k němuž žádá služební poměr ukončit.

38. K tvrzení žalobce, že podepsání žádosti na chodbě budovy PP ČR nelze považovat za oficiální cestu, kterou by měl být služební poměr ukončen, je nutno podotknout, že jedinou oficiální cestou k ukončení služebního poměru na základě vlastní žádosti příslušníka je podání žádosti o propuštění, a to bez ohledu na to, za jakých okolností se tak děje (zda je žádost předána osobně nadřízenému nebo pracovníkovi podatelny, cestou poskytovatele poštovních služeb nebo prostřednictvím ETR apod.), přičemž nesmí být pochybnosti o vlastnoručním podpisu příslušníka a jeho svobodné a vážné vůli. O žádné z těchto náležitostí neměla vedoucí odboru personálního pochybnosti, a po provedeném dokazování (k němuž bylo přistoupeno na základě odvolacích námitek) nemá pochybnosti ani žalovaný.
39. Byť žalobce nekonkretizuje, které „tyto odvolací námítky“ nebyly žalovaným řádně vypořádány, žalovaný se domnívá, že má žalobce na mysli námítky týkající se šikany a bossingu ze strany plk. T. Na uvedené odvolací námítky přitom bylo žalovaným v žalovaném rozhodnutí reagováno, a to jak v části týkající se právního posouzení věci, tak v rámci vypořádání jednotlivých odvolacích námitek. Zejména lze odkázat na vypořádání odvolací námítky č. 10 nazvané „Nezabývání se vyhrožováním ze strany plk. T.“.
40. Žalobce dále ve své replice ze dne 18. 10. 2023 uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí nepravdivé údaje a své osobní fabulace, které jsou v rozporu se skutečností a které nejsou žalovaným ničím podloženy. Ve svém vyjádření se žalovaný snaží zastříti své šikanózní a psychicky nátlakové jednání, jejíž cílem bylo donutit žalobce, aby měl za to, že sám podává žádost o uvolnění ze služebního poměru, neboť, jak je zřejmé, žalovaný neměl k dispozici dostatek argumentů a důvodů pro legální propuštění žalobce ze služebního poměru Policie ČR.
41. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí o propuštění č. 56/2021 by mělo být neplatné i z důvodu vydání nepřislušným služebním funkcionářem, který v tu chvíli neměl nad žalobcem personální pravomoc. Personální pravomoc nad žalobcem měl ředitel Krajského ředitelství policie Zlínského kraje plk. JUDr. J. T., MBA. Ze zákona o služebním poměru č. 361/2003 Sb. a z praxe vyplývá, který služební funkcionář má kázeňskou pravomoc a který má personální pravomoc u podřízených policistů zařazených v jejich organizačních složkách bezpečnostního sboru. Zákon o služebním poměru neumožňuje, aby nad příslušníkem mělo personální pravomoc více služebních funkcionářů, a proto plk. Mgr. S. H., vedoucí odboru policejního prezidia neměla nad žalobcem personální pravomoc a nebyla oprávněná vydat rozhodnutí ve věcech služebního poměru o jeho propuštění. Jedinou pravomoc měla nad žalobcem plk. Mgr. S. H. ve věci kázeňského řízení na základě opatření policejního prezidenta č. j. PPR-34413-1/ČJ-2020-990764.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

42. Žalobce dále zopakoval, že žádost příslušníka o propuštění dle ustanovení § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb., kterou žalobce podepsal na chodbě policejního prezidenta, nebyla jeho vlastní žádostí o propuštění a nesplňovala formální ani standardní náležitosti podání. Žádost příslušníka o propuštění je podáním ve smyslu § 175 zákona č. 361/2003 Sb., a je to tedy právním úkonem příslušníka. V tomto případě, ale nebyla projevena svobodná vůle žalobce při podepisování této žádosti. Při každém právním jednání musí být projevena vůle osoby, tj. vyjádření jejího zájmu na dosažení určitého následku, a to vůle svobodná, prostá omylu a neovlivněná tísni, popřípadě donucením. Vůle právního subjektu musí být projevena určitě, srozumitelně a v předepsané formě právních jednání dle definice právního jednání a vůle stanovenou v ustanovení § 545 v návaznosti na § 551 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.
43. Žádost, jež žalobce sám nepsal a neměl možnost si tak důkladně rozmyslet své jednání, podepsal pod nátlakem a bez vyjádření jeho svobodné vůle. Při podepisování se cítil v tísní, rozrušen ze zrovna podstoupeného přezkumného řízení komise zprávy psychologa. Byl pod hrozbou a nátlakem personálních následků a následného propuštění ze služebního poměru, ke kterému směřovaly úkony nadřízeného žalobce.
44. Žalobce částečně změnil svá tvrzení ohledně situace, kdy došlo k podpisu žádosti o propuštění, když uvedl, že **v době, kdy žalobce čekal** za dveřmi na chodbě policejního prezidia na výsledek odvolací komise psychologů a vzpomínal se z jejich agresivního přístupu, **za ním hned po 3 minutách**, co žalobce odešel z jednací místnosti, **přišel pracovník personálního odboru PP i s kolegyní**, který sdělil žalobci, že mu mají zájem předat další dokumenty. Pracovník personálního odboru předal žalobci rozhodnutí o zproštění výkonu služby a požádal ho, aby mu odevzdal služební průkaz policisty osobního evidenčního čísla 228740. Žalobce pojal podezření, že tento pracovník personálního odboru policejního prezidia má s odvolací komisí psychologů zřetelně plánovaný další postup. Poznání, že se jedná o manipulativní jednání ze strany žalovaného, a s ohledem na velmi agresivní přístup odvolací komise, včetně jejich zřejmě plánovaného rozhodnutí o jeho propuštění a celkově stresové situace, u žalobce vyvolalo hnutí mysli z obavy následujících stresujících událostí a dopadu na jeho další služební působení a tím i osobní život. Žalobce propadl tísnivému pocitu, že již nemá smysl se snažit o objektivní vyřešení situace, a to ho zlomilo. Proto pracovníkům personálního odboru bezděčně **sdělil, že už to neunáší a že by nejraději ukončil služební poměr**, neboť již nezvládá tyto jejich neustálé nátlakové úkony, které mají šikanózní charakter a již je dále nechce prožívat. V tu chvíli si také žalobce vzpomněl na vyhrožování jeho nadřízeného plk. JUDr. J. T., MBA, který mu sdělil, že mu zařídí špatný psychologický posudek a zpochybní jeho osobní způsobilost. To se naplnilo a jeho nadřízený dosáhl svého.
45. Zařízením špatného psychologického posudku a jeho osobní nezpůsobilosti žalobci vyhrožoval plk. JUDr. J. T., MBA při pohovoru u něj v kanceláři dne 29. 4. 2020. O tom žalobce sepsal Úřední záznam a dne 22. 8. 2020 pořídil na České poště ověřovací doložku pro legalizaci, tedy ještě před tím než plk. JUDr. J. T., MBA začal realizovat své bezprávní výhrůžky. O tomto vyhrožování a možném zmanipulování psychologického posudku informoval žalobce hlavního psychologa plk. Mgr. V. V. a vedoucí personálního oddělení policejního prezidia plk. Mgr. S. H. Oba mu sdělili, že se jim to nezdá. Žalobce si také uvědomil, co měl plk. JUDr. J. T. na mysli, když mu říkal cituji *„Vy chcete bojovat s krajským ředitelem?“ „Tak se s námi sud'te, až dojdete k nějakému výsledku, tak Vy ani já už tu nebudeme“*. Žalobce se cítil osamocen, bezradný, profesně zničen a ponížen, že byl donucen

pod tímto jejich soustavným tlakem rezignovat. Z poznání, že služební funkcionáři k likvidaci nepohodlných policistů vědomě a úmyslně vydávají nezákonné rozhodnutí a ohýbají zákony, jak se jim hodí s vědomím, že za jejich nezákonné jednání neponesou žádnou odpovědnost, byl otřesen a profesně i lidsky zklamán.

46. Impulsivní rozhodnutí žalobce a podepsání účelově podsunuté žádosti o uvolnění ze služebního poměru nebylo promyšleným krokem a svobodným právním jednáním žalobce, o kterém přemýšlel, nebo dokonce již byl o tomto rozhodnut, jak ve svém vyjádření uvádí žalovaný, viz výpověď hlavního psychologa bezpečnostního sboru Policie ČR plk. Mgr. V. V. Naopak způsob, charakter a lhůta 5 dnů k ukončení služebního poměru policisty, který trval 35 let není běžný a vypovídá o jiném úmyslu. Pokud bylo na chodbě policejního prezidia doručeno rozhodnutí žalobci o propuštění za 10 minut od podepsání předepsané žádosti, bez provedení stanovených služebních úkonů, tak tento postup je velmi nestandardní.
47. Dále je třeba s ohledem na vyjádření žalovaného upozornit na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7, sp. zn. 52 C 323/2018, v němž konstatuje, že byl žalobce poškozen nesprávným úředním postupem a nezákonným přeložením z nezákonného důvodu, že mu byla Národním bezpečnostním úřadem opožděně vydáno osvědčení k seznamováním s informacemi na stupni DUVĚRNÉ, a to takovým způsobem, že písemná omluva Ministerstva vnitra Ministerstva financí je nedostačující, a je tak nutné odškodnit žalobce finančně.
48. Dalším důvodem impulsivního jednání žalobce bylo poznání, že ho čeká stejný služební osud jako jeho kolegu plk. Mgr. V. K., ředitele Územního odboru policie Zlín, kterého plk. JUDr. J. T., MBA taktéž zlikvidoval a donutil odejít ze služebního poměru policisty. Žalobce jednání plk. T. následně doložil řadou dokumentů týkající se jak žalobce, tak plk. K.
49. Jednání vedoucích příslušníků, jiné než rozhodnutí služebního funkcionáře spočívající v systematickém psychickém pronásledování nebo šikanování příslušníka, které zpravidla směřuje k tomu, aby postižený sám skončil služební poměr (požádal o propuštění ze služebního poměru), tzv. bossing, lze kvalifikovat jako obtěžování ve smyslu § 77 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. a dotčený příslušník může podle § 77 odst. 9 téhož zákona přímo u soudu žalobou podle uplatnit svůj občanskoprávní nárok, aby bylo upuštěno od tohoto porušování, aby byly odstraněny jeho následky, vč. nároku na náhradu škody, a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Podle usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 24. 9. 2021, čj. Konf 8/2020-21, uveřejněno ve sbírce NSS č. 265/2021.
50. Ve věci žalobce se jeho nadřízený dopustil přesně takového jednání, jak je popsáno ve sbírce NSS č. 265/2021 s cílem žalobce psychicky zlomit a donutit ho k odchodu od Policie ČR. Žalobce byl po dobu několika let vystaven ponižování, degradaci a předčasné existenční vyřazení z bezpečnostních složek. Bylo s ním jednáno se zlým úmyslem navozovat pocit viny, přivodit mu existenční strach a vytěsnit ho nedůstojným způsobem ze služební pozice. Obě nezákonná přeložení na jiná pracoviště zrušily soudy. Nicméně trpká zkušenost, tísnivý pocit a takřka stigma z těchto nezákonných postupů služebního funkcionáře v žalobci zůstaly a umocňovaly v něm psychický stres. Žalobce na toto šikanózní a nezákonné jednání nadřízeného služebního funkcionář podal stížnost na bossing ombudsmance Ministerstva vnitra paní Mgr. B. B., se kterou uspěl a o náhradě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nemajetkové újmy, která měla žalobci vzniknout tzv. bossingem je vedeno řízení u Obvodního soudu P7 pod sp. zn. 5 C 4/2016.

51. Žalobce ke svým tvrzením navrhl kromě listin, které již byly založené ve správním spise, jako důkazy: audionahrávka ze služební porady ze dne 12. 6. 2020, Neurologické vyšetření Oblastní nemocnice Příbram ze dne 19. 11. 2020, ambulantní zpráva z neurologického oddělení Fakultní nemocnice Bulovka, Omluva Ministerstva vnitra ČR MV-99869-114/P-2015 ze dne 2. 5. 2023 za vzniklou nemajetkovou újmu, která žalobci vznikla v důsledku nezákonných rozhodnutí ředitele KŘ PČR Zlínského kraje č. ZLK-801/2014 a policejního prezidenta č.j. PPR-15953-6/ČJ 2014 na jejichž základě byl žalobce nezákonně zproštěn výkonu služby, Omluva Ministerstva vnitra ČR za nemajetkovou újmu, která vznikla žalobci v důsledku nezákonných rozhodnutí ředitele Policie Zlínského kraje a policejního prezidenta Policie ČR č.j. MV-44594-48/P-2018 ze dne 17. 3. 2023, o odvolání žalobce ze služebního místa vedoucí Územního odboru Policie v Uherském Hradišti, Omluva Ministerstva financí ČR za nepřiměřenou délku řízení ve věcech služebního poměru, včetně úseku řízení probíhajícího před správním soudem, které bylo vedeno s průtahy, a nebylo v něm ze strany policejního prezidenta PČR dodržena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Č. j. MF-5634/2022/4402-29 ze dne 27. 3. 2023 doručeno žalobci 6. 4. 2023, Rozsudek MS v Praze č.j. 53 Co 434/2022-330 ze dne 23. 2. 2023, kterým bylo žalobci přiznáno zadostiučinění a odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci z důvodů nezákonného rozhodnutí služebního funkcionáře ředitele Krajského ředitelství policie Zlínského kraje plk. JUDr. J. T., Rozsudek Nejvyššího správního soudu 4 As 404/2020- 54 ze dne 29. 6. 2021, kterým byla zamítnuta kasační stížnost podaná žalovaným policejním prezidentem ve věci plk. Mgr. V. K., kterého služební funkcionář plk. JUDr. J. T., MBA úmyslně poškodil svým nezákonným postupem, kdy ho ve zlém úmyslu přeložil do Prahy, přestože již byl prokazatelně seznámen se zrušujícími rozsudky o nezákonném přeložení plk. JUDr. B. Š., LL.M., a tím opakovaně a úmyslně vydal nezákonné rozhodnutí a mohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, Konf. 13/2020-48 USNESENÍ zvláštního senátu k rozhodování kompetenčních sporů ve věci o zadostiučinění a náhrady nemajetkové újmy žalobce JUDr. B. Š., LL.M. vzniklé z důvodu bossingu a dlouhodobé snižování jeho lidské důstojnosti a vytváření nepřátelského a ponižujícího prostředí ze strany nadřízených služebních funkcionářů v Krajském ředitelství policie Zlínského kraje, Rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. KM-100-6/PK-2013, protokol 20220915 z jednání dne 15. 9. 2022 u OS P7 ve věci 52 C 323/2018, kde z výpovědí svědků starosta obce Boršice B. V., vedoucí kanceláře Územního odboru policie U.H. mjr. Mgr. M. O., velitel MP U.H. Ing. J. J., kteří vypovídali před OS P7 ve věci 52 C 323/2018, jasně vyplynulo, že JUDr. B. Š., LL.M. byl vedením Krajského ředitelství policie Zlínského kraje šikanován, dehonestován, pronásledován a úmyslně poškozován s jediným cílem, a to aby ho donutili k odchodu ze služebního poměru, „Policejní prezident T. T. porušil zákon-úmysl, či neznalost“ článek, který vyšel v parlamentních listech a Security magazin po vydání rozsudku KS Brno 36 Ad 50/2014, „Zastíněné poměry v PČR“ - článek v Parlamentních listech dne 5. 2. 2023.
52. Soud nařídil ve věci jednání na den 25. 10. 2023, při kterém účastníci setrvali na svých postojích.

III.

Posouzení žaloby

53. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Žaloba není důvodná.
54. V žalobou napadené rozhodnutí je na základě výpovědí svědků (plk. V. a pplk. B.), kteří se vyjadřovali k okolnostem podání žádosti o propuštění, konstatováno následující: Pplk. B. požádala plk. V., aby ji doprovodil jako svědek při předání rozhodnutí o zproštění výkonu služby žalobci. Když dorazili před salónek PP ČR, kde probíhal přezkum psychologického posudku žalobce, tento již čekal na chodbě a čekal na výsledek porady přezkumné komise. Představili se a sdělili mu důvod setkání – předání rozhodnutí. Rozhodnutí mu předali, požádali jej o potvrzení převzetí a odevzdání služebního průkazu. Žalobce řekl, že chce skončit ke dni 1. 6. 2021 s tím, že se obává, že se to nestihne. Svědci na to reagovali tak, že žádost může podat ihned. Následně je požádal o zajištění formuláře žádosti o propuštění. Žalobce částečně předvyplněnou žádost podepsal a doplnil datum 31. 5. 2021, ke kterému má služební poměr skončit. Plk. V. ji šel zaevidovat a následně doručil žalobci rozhodnutí o propuštění.
55. Městský soud ve věci předesílá, že jako správní soud není soudem nalézacím, díky kterému může žalobce dosáhnout absolutní nápravy nežádoucího stavu, ale pouze soudem revizním, který na základě žalobních námitek přezkouvává správní rozhodnutí správního orgánu. Městský soud dále zdůrazňuje, že je proti všem projevům bossingu a šikany na jakémkoliv pracovišti, nicméně v této žalobě, která není žalobou na ochranu proti bossingu, ale žalobou na zrušení rozhodnutí správního orgánu, se bude otázkou bossingu a šikany zabývat jen do té míry, do jaké mohla být důvodem pro vydání nezákonného správního rozhodnutí.
56. Soud nejdříve vypořádá procesní žalobní námítky, které neshledal důvodnými.
57. Soud předně neshledal důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí o propuštění žalobce vydal nepřislušný služební orgán - vrchní rada plk. Mgr. S. H., vedoucí odboru personálního ve věcech služebního poměru, a nikoliv jeho nadřízený jako orgán služební příslušný. Soud má předně za to, že je tato námitka opožděná, jelikož ji žalobce uplatnil až po uplynutí zákonné lhůty pro podání správní žaloby. Soud nicméně k této námitce uvádí, že ve spise je založeno rozhodnutí policejního prezidenta *Odlíšná personální pravomoc* ze dne 6. 11. 2020, č.j. PPR-34413-1/ČJ-2020-990764, kterým byla od toho dne stanovena pravomoc služebního funkcionáře ve vztahu k žalobci jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR vedoucí odboru personálního. Rozhodnutí o propuštění tedy bylo vydáno příslušným služebním orgánem.
58. Rovněž námitka nečinnosti a nepřiměřené délky odvolacího řízení není důvodná. Soud předně uvádí, že ani nečinnost ani nepřiměřená délka řízení nemohou být důvodem pro zrušení rozhodnutí pro jeho nezákonnost, mohla by být pouze důvodem pro náhradu škody způsobenou průtahy. Soud má nicméně za to, že žalovaný nebyl v řízení nečinný a důlku odvolacího řízení ovlivnil převážně chování žalobce (nepřebírání pošty na začátku

řízení) a jeho zmocněnce (omluvy z výsledků) – jen blanketní odvolání podané dne 10. 6. 2021 bylo doplněno až dne 19. 8. 2021 tj. po více než dvou měsících.

59. Co se týče námitky, že žalovaný neumožnil účast zástupce žalobce při výsledcích svědků, soud se zcela ztotožňuje s procesním postupem žalovaného. Ze spisu se podává, že nařízené výsledky svědků byly několikrát zrušené právě na žádost zmocněnce žalobce, a to ze zdravotních důvodů. Dále se ze spisu podává, že výsledky svědků proběhly ve dnech 25. a 28. 1. 2022. Zmocněnec žalobce zaslal žalovanému dne 19. 1. 2022 omluvu, kterou doložil lékařskou zprávou jeho diabetoložky ze dne 12. 1. 2022 a 19. 1. 2022, z nichž vyplývalo, že zmocněnec sice uváděl subjektivní potíže, nepožadoval však vystavení dočasné pracovní neschopnosti.
60. Zmocněnec žalobce byl rovněž opakovaně (dopis ze dne 14. 1. 2022, dopis ze dne 24. 1. 2022) upozorňován, že další lékařská zpráva, z níž bude vyplývat, že nebyla vystavena dočasná pracovní neschopnost, nebude považována za náležitou omluvu z účasti na výsledku svědků. Pokud tedy zmocněnec žalobce věděl, že se výsledků nebude účastnit s tím, že jeho omluva nebude akceptována, bylo na něm, aby toto žalobci sdělil, aby se případně on mohl výsledků zúčastnit nebo si zvolit jiného zmocněnce. V případě konání výsledků svědků ve dnech 18. a 21. 2. 2022 postupoval zmocněnec obdobně, když zaslal omluvu s lékařskou zprávou ze dne 3. 2. 2022 až dne 14. 2. 2022, ve které uvedl, že u něj přetrvávají zdravotní potíže, aktuální lékařskou zprávu rovněž z diabetologické ambulance doložil až dne 21. 2. 2022 ve večerních hodinách, tedy po provedení výsledků.
61. Soud má předně za to, že je zcela na úvaze správního orgánu, zda důvod uzná za omluvitelný či nikoliv, pokud tato nepřekročí zákonné meze. Úvaha žalovaného, že pokud zmocněnec žalobce nevyžadoval vystavení práce neschopnosti, byl zřejmě práce schopen, a proto se rovněž mohl zúčastnit i nařízených výsledků a to i s ohledem na četnost takových omluv, je dle soudu zcela logická a oprávněná. Ostatně žalobce s touto úvahou nijak v žalobě nepolemizuje. I dle soudu je tato úvaha správná. Buď byl zmocněnec žalobce zdravotně schopen vykonávat své povinnosti zmocněnce a proto tzv. PN nepožadoval, nebo zdravotně způsobilý dlouhodobě nebyl a je tedy otázkou, nakolik mohl plnit své povinnosti zmocněnce. Zmocněnec žalobce byl každopádně o tomto postupu s dostatečným předstihem informován a mohl a měl učinit opatření tak, aby žalobce nebyl krácen na svých právech. Předně mohl na svou případnou dlouhodobou zdravotní indispozici žalobce upozornit, aby ten zvážil, zda si nenajde jiného zástupce, který takové zdravotní problémy nemá a může se dostavit k jednotlivým úkonům. Každopádně měl žalobce upozornit, že jeho další omluva stejného znění nebude brána jako omluvitelný důvod, a žalobce se může výsledku zúčastnit osobně nebo si může k tomuto úkonu najít jiného zmocněnce. Soud v tomto ohledu odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. září 2001, sp. zn. 7 Tvo 134/2001, navazující na nález Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1996 sp. zn. III. ÚS 83/96, z něhož vyplývá, že obhájce nemá vůči soudu nárok, aby soud organizoval průběh trestního řízení podle požadavků obhájce. Tyto závěry se sice týkají advokáta, lze je však dle soudu vztáhnout i na zmocněnce v řízení tohoto charakteru.
62. Žalobce se k těmto výsledkům mohl rovněž v průběhu řízení vyjádřit, případně k nim vznést své námitky, což žalobce nečiní ani v žalobě. V žalobě pouze namítá nemožnost se účastnit, nenapadá skutečnosti, které svědci uvedly v průběhu výsledku. V rámci této námitky pouze doplnil, co konkrétně plk. V. za přítomnosti Mgr. S. H. sdělil, tj. že má strach z chystaného psychologického pohovoru, neboť mu plk. T. několikrát sdělil, že mu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zařídí nevyhovující psychologický posudek a zpochybní jeho mravní integritu. Žalobce mohl dané tvrzení doplnit kdykoliv v průběhu řízení a navrhnout k tomuto tvrzení jako důkazy opětovný výslech plk. V. a Mgr. H. a žalovaný by se musel s takovým návrhem vypořádat.

63. Soud opakuje, že žalobce však nijak nespornuje skutečnost, která vyplynula z výsledků plk. Mgr. V. a pplk. Mgr. L. B., a to že mu žádost byla přinesena na jeho prosbu, až následně po předání rozhodnutí o zproštění služby tj. poté co, jak sám přiznává, jim sdělil, že *by nejraději ukončil služební poměr*, ani to, že on sám chtěl, aby služební poměr skončil ke dni 31. 5. 2021.
64. Rovněž další námitka týkající se nemožnosti navrhnout další důkazní návrhy z důvodu, že se žalobce neúčastnil výsledků, je nedůvodná. Žalobce měl možnost se k obsahu svědeckých výpovědí vyjádřit a také navrhnout další důkazy, což také učinil viz např. podání žalobce ze dne 21. 3. 2022 a řada následujících podání žalobce.
65. Rovněž další námitka, týkající se neprovedení jeho výsledku a výsledku jeho manželky je nedůvodná. Co se týče výsledku žalobce, žalovaný se s tímto návrhem ve svém rozhodnutí vypořádal a soud souhlasí se závěry žalovaného, uvedenými v žalovaném rozhodnutí, na které odkazuje. Výslech žalobce v řízení je běžně nahrazován jeho podáními. Žalobce v žalobě pouze uvedl, že by správní orgán v průběhu jeho výsledku mohl *získat jeho argumenty a důvody podání odvolání ohledně vad rozhodnutí*. Dle soud však bylo povinností žalobce, popř. jeho zmocněnce tyto argumenty a důvody podání odvolání uvést právě v odvolání samotném.
66. Výslech žalobcovy manželky byl shledán jako nadbytečný, jelikož ta měla potvrdit, že *žalobce při cestě na pohovor neuvažoval o tom, že by skončil svůj služební poměr*. Rovněž soud má za to, že i kdyby žalobkyně tuto skutečnost potvrdila, nezměnilo by to nic na závěrech žalovaného, že tato skutečnost není pro posouzení věci podstatná, a to právě s ohledem na výslech svědkyně pplk. B. Ta uvedla, že žalobce při jednání komise ohledně přezkumu jeho psychologického posudku před podpisem žádosti připustil odchod od policie s tím, že poslední událost (pozn. soudu: zřejmě zahájené kázeňské řízení) již neustojí. Žalobce v žalobě rovněž neuvádí, že by svědkyně vypovídala nepravdu.
67. Žalobce dále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci z důvodu, že žalovaný provedl pouze důkazy, které byly žalobci v neprospěch a neprovedl jím navrhované důkazy prokazující bossing ze strany jeho nadřízeného. Soud předně uvádí, že se žalovaný vypořádal s každým důkazním návrhem žalobce. Pokud žalovaný neprováděl důkazy týkající se bossingu žalobce ze strany ppl. T., soud s odkazem na níže uvedené uvádí, že správní orgán důvodně odmítl provést důkazy, které měly sloužit pouze k ověření pravdivosti těchto tvrzení. Takové důkazy totiž nebyly způsobily zjištěný skutkový stav týkající se dne, kdy žalobce žádost podepsal, zvrátit. Proto nebylo rovněž nutné vyslýchat plk. T.
68. Soud má dále za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Žalobce v podstatě v průběhu řízení ani v žalobě nespornuje jednotlivé po sobě jdoucí události toho dne, pouze je rozdílně vyhodnocuje. Žalobce předně nespornuje, že o žádost plk. V. a pplk. B. požádal, pouze následně hodnotí, že mu byla částečně předvyplněná žádost podstrčena. Rovněž nespornuje, že chtěl služební poměr ukončit ke dni 31. 5. 2021, pouze ze skutečnosti, že mu bylo vyhověno dovozuje potvrzení nátlaku ze strany služebního funkcionáře, ačkoliv v ust. § 42 odst. 6 služebního zákona s takovým postupem počítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

69. Hlavní žalobní námitka a předmět sporu mezi účastníky je vyhodnocení právní otázky, zda je žalobcová žádost neplatná z důvodu chybějící vůle žalobce, který byl k tomuto úkonu donucen psychickým násilím ze strany nadřízených služebních funkcionářů resp. pod vlivem bezprávních výhrůžek jeho nadřízeného.
70. Soud v tomto ohledu vyšel z názoru pléna Ústavního soudu vyjádřeného v usnesení, sp. zn. Pl. ÚS 4/22, který se týká řešení tzv. bossingu a jeho důsledků v rámci služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Ústavní soud vyslovil, že ačkoli je služební poměr vztahem veřejnoprávním, řada jeho institutů, jako např. ochrana před nerovným zacházením, má své kořeny v soukromoprávní úpravě, a je proto v zásadě možné na ně aplikovat poznatky pracovněprávní doktríny.
71. Ust. § 587 odst. 1 občanského zákoníku, který je dle ust. § 4 zákoníku práce podpůrně použitelný i pro pracovněprávní vztahy stanoví: *„Kdo byl k právnímu jednání přinucen hrozbou tělesného nebo duševního násilí vyvolávající vzhledem k významu a pravděpodobnosti brozícího nebezpečí i k osobním vlastnostem toho, jemuž bylo vyhrožováno, jeho důvodnou obavu, má právo namítnout neplatnost právního jednání.“*
72. Soud má proto za to, že jsou na věc aplikovatelné závěry Nejvyššího soudu uvedené v jeho rozsudku ze dne 31. 10. 2019, č.j. 21 Cdo 81/2019-279, na který odkázal žalobce, i když byly přijaty za účinnosti předchozí právní úpravy. Předmětem sporu v tomto rozsudku byla otázka, zda žalobkyně, která podepsala dohodu o ukončení pracovního poměru s Generálním finančním ředitelstvím, tak učinila svobodně, pokud tak učinila za následujících okolností:

„Dne 24. 9. 2013 v 9.05 hodin byla žalobkyně na pracovišti zadržena Policií ČR, byla jí nasazena pouta, od 9.40 do 12.05 hodin následovala prohlídka pracoviště, poté byla provedena v době od 13.00 do 13.20 hodin domovní prohlídka a následně byla převezena do Zlína na odbor hospodářské kriminality. Zde byla vyslýchána od 17.12 do 22.37 hodin, poté odevzdala šperky, hodinky, boty a podprsenku a ve 23.38 hodin byla umístěna do cely předběžného zadržení, kde byla do následujícího dne 25. 9. 2013 do 15.25 hodin. Nato byla přivedena z cely předběžného zadržení ke kpt. B., která jí předala usnesení o zahájení trestního stíhání, policistka kpt. K. ji pak dovedla do vedlejší kanceláře odboru hospodářské kriminality. Zde byl přítomen ředitel územního pracoviště XY V. a Ž., ředitel samostatného odboru řízení rizik, policistka se postavila ke dveřím. Oba zaměstnanci žalované předložili žalobkyni předem vyhotovenou dohodu o rozvázání pracovního poměru; žalobkyně po dotazu, zda si to může rozmyslet, a po sdělení Ž., že nabídka platí pouze teď, dohodu podepsala... Žalobkyně se touto žalobou domáhá určení neplatnosti dohody o rozvázání pracovního poměru uzavřené dne 25. 9. 2013 s odůvodněním, že za daných (výše popsaných) okolností byla její vůle svobodně podepsat předmětnou dohodu „vyloučena tísní“, když „za normálních okolností“ by dohodu o rozvázání pracovního poměru nepodepsala.“ Z rozsudku se dále podává, že žalobkyně neměla na rozdíl od žalobce v této věci právní vzdělání a v době podpisu dohody byla nepochybně unavena, vyčerpana a vlivem rozrušení lze předpokládat, že byla i nevyspalá, navíc v té době měla vážné obavy o zdraví svého nezletilého syna.

73. Nejvyšší soud zformuloval při hodnocení věci následující závěry:

„Právní úkon je platný [srov. § 19 písm. a) zák. práce], jak se k tomu v obecné rovině hlásí i soudy obou stupňů, jestliže vůle účastníka pracovněprávního vztahu, kterou projevil navenek, byla vážná a jestliže současně byla svobodná. Vůle není svobodná, jestliže je výsledkem přímého tělesného násilí (fyzické donucení, vis absoluta), kdy se v právním úkonu neprojevuje vůle

jednajícího účastníka, ale ve skutečnosti vůle jiné osoby, která svou vůli jednajícímu násilím vnutila. O svobodnou vůli nejde také tehdy, byla-li utvořena pod vlivem bezprávné výhrůžky (psychického donucení, vis compulsiva), neboť vůle ani v tomto případě není projevem přání jednajícího účastníka pracovněprávního vztahu, ale jednající je přinucen ke svému projevu vůle vzbuzením důvodné bázně (důvodného strachu). Od psychického nátlaku je třeba odlišovat právní úkon učiněný v tísní. Ten, kdo jedná pod vlivem tísně, sice neutváří svou vůli zcela svobodně, neboť jeho vůle se utvořila se pod vlivem takového sociálního (hospodářského) nebo psychického působení, bez něhož by takový pracovněprávní úkon neučinil, ale nejedná nesvobodně, neboť jeho vůle není ovlivňována fyzickým nebo psychickým násilím (nátlakem).“

„Jak již bylo výše uvedeno, svobodu vůle vylučuje především přímé tělesné násilí nebo psychické donucení. V případě psychického donucení (nátlaku) je vůle jednajícího deformována pod vlivem bezprávné výhrůžky, a tudíž není projevem přání jednajícího účastníka pracovněprávního vztahu, ale jeho důvodné obavy (důvodného strachu). Jednající osoba tak například uzavře smlouvu (dohodu) podle pokynů druhého účastníka pracovněprávního vztahu, kterou by nebyl důvodné bázně (kupř. o svou osobu či osoby blízké, popř. o své majetkové, ekonomické či jiné zájmy) za normálních poměrů neučinila. Každý psychický nátlak (psychické donucení) ovšem nelze považovat za nepřipustný. O bezprávnou výhrůžku jde tehdy, jestliže osoba vykonávající psychický nátlak hrozí něčím, co není oprávněna učinit (např. hrozbou ublížení na zdraví, hrozbou značné škody na majetku apod.), nebo vyhrožuje tím, co by sice byla oprávněna učinit, avšak prostřednictvím výhrůžky si vynucuje něco, k čemu být použita nesmí (např. jednajícímu je vyhrožováno, že musí uzavřít určitou smlouvu, jinak že bude příslušným orgánům oznámen jako pachatel trestného činu, který skutečně spáchal). Přímé tělesné násilí nebo psychický nátlak nastává vždy v důsledku působení jiné osoby na vůli jednajícího účastníka pracovněprávního vztahu (srov. též právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29.4.2009 sp. zn. 29 Odo 409/2006, který byl uveřejněn pod č. 157 v časopise Soudní judikatura, roč. 2009); musí mít přitom základ v objektivně existujícím a působícím stavu, nestačí tedy, jestli si jejich existenci jednající jen představuje, ale není-li pro ně objektivní důvod, a současně se musí stát pohnutkou pro projev vůle jednající dotčené osoby tak, že jedná ke svému neprospěchu (jednající by bez násilí nebo nátlaku nejednal tak, jak se pod jejich vlivem zachoval).“

74. Soud se proto díval na formování vůle žalobce při podpisu žádosti o propuštění shora uvedenou optikou a dospěl k závěru, že žalobce tento právní úkon neučinil pod **vlivem přímé bezprávné výhrůžky (psychického donucení, vis compulsiva)**, ale pod tíhou okolností, bez kterých by sice zřejmě žádost nepodepsal, nejedná se ale o okolnosti, které by jeho vůli vyloučily. Tedy že tyto okolnosti, i kdyby se u žalobce prokázal tvrzený **bossing**, ve svém souhrnu nelze hodnotit jako přímé protiprávní násilí či psychický nátlak na žalobce, který by ve svém důsledku zakládal neplatnost právního úkonu pro nedostatek svobody vůle žalobce. Žalobcem tvrzený bossing ze strany plk. T. by sice mohl představovat pohnutku k danému jednání, která však nebyla způsobila vyloučit jeho vůli, neboť jeho vůle nebyla ovlivňována tímto psychickým nátlakem přímo.
75. Soud má předně za to, že se musí jednat o bezprostřední psychický nátlak prováděný třetí osobou. Sám žalobce v žalobě uvedl, že se bál, že jeho nadřízený splní své výhrůžky, že ho zničí, např. tím, že mu zařídí negativní psychologický posudek. Při samotném jednání však na žalobce žádný tlak ani výhrůžky nebyly ze strany plk. Mgr. V. a pplk. Mgr. L. B., kteří s ním hovořili, vyvíjeny. Tito mu pouze doručili rozhodnutí o zproštění výkonu služby pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku, a to za situace, kdy zrovna absolvoval pro něj nepříjemný pohovor při přezkumu jeho negativního psychologického posudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Tyto okolnosti měly zřejmě vliv na jeho vůli, šlo však o okolnosti objektivní a nikoliv nátlak třetí osoby.

76. Tento tvrzený dlouhodobý nátlak by tak mohl představovat spolu s danými momentálními okolnostmi pouze pohnutky. Nejvyšší soud v dalším žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 25. 7. 2007, sp. zn. 33 Odo 808/2005, však zhodnotil pohnutky následovně: *Pohnutky, které žalované vedly k tomuto právnímu úkonu, jsou z hlediska právního posouzení věci bezvýznamné. I když subjekty jsou k právním úkonům vedeny určitými pohnutkami, pohnutky zásadně nemají právní relevanci, protože v opačném případě by důvěra v učiněné projevy byla zcela znevěrohodněna.* Pozn. soudu: V tomto případě se jednalo o podpis uznání dluhu za situace, kdy jednatel stavební firmy měl objednatelům říct, že pokud uznání dluhu představující doplatek za zhotovení díla nepodepíší, zmaří kolaudaci zhotovené stavby.
77. Žalobce ve své žalobě uvedl, že podpisu žádosti předcházely opětovné bezprávní výhrůžky nadřízeného (*že mu zařídí nevyhovující psychologický posudek a zpochybní jeho mravní integritu*), a že si uvědomil poté, co prodělal negativní přezkumné řízení komise zprávy psychologa, a plk. V. a plk. B. mu předali mu další nepříjemnou zprávu, že jej zprošťují výkonu služby, *že se výhrůžky jeho nadřízeného vyplnily a že je s nimi zřejmě domluvený.* Ani žalobcovo subjektivní přesvědčení, že svědci konají v součinnosti s plk. T., však nemůže představovat objektivní bezprávní výhrůžku ve shora uvedeném smyslu, tj. takovou, která by mohla vyloučit vůli žalobce předmětný úkon svobodně učinit.
78. Naopak soud má za to, že se jednalo o zcela logické a lidsky pochopitelné a částečně zřejmě spontánní rozhodnutí motivované těmito okolnostmi. Jak uvádí žalobce, žádost podepsal, *aby již nemusel snášet šikanózní a psychicky náročné a neoprávněné jednání nadřízených.* Rozhodně však nešlo o bezprostřední nátlak a bezprávní výhrůžky, které by v tom momentě mohly vyloučit jeho vůli, jako v shora citovaném případě zaměstnankyně.
79. Soud na tomto místě musí zdůraznit, že žalobce sice zřejmě pociťoval dlouhodobý tlak, v dané situaci zrovna absolvoval nepříjemný pohovor se psychology a dozvěděl se, že byl zproštěn služby z důvodu zahájeného kázeňského řízení, žalobce však, jak sám uvádí, pracoval víc jak 35 let na místě, kde je vyžadovaná psychická odolnost a má právnické vzdělání, a žádost mu byla předložena na jeho prosbu. Jednalo se tak o situaci nesrovnatelnou se situací shora popisované zaměstnankyně generálního finančního ředitelství, u které NS dospěl dále k závěru, *že jako osoba bez právnického vzdělání „nevnímala, že režim jejího zadržení již byl formálně ukončen“, neboť jednání se zaměstnavatelem „probíhalo časově a místně bezprostředně po jednání s policistkou o zahájení trestního stíhání žalobkyně v budově policie (na stejném patře) při nepřerušném doprovodu a dohledu policistky“, a že tento stav u ní mohl navodit pocit (dojem), že uzavření (podepsání) dohody o rozvázání pracovního poměru podmiňuje její možnost opustit policejní budovu a vrátit se domů ke svému synovi, který byl před závažnou operací, s tím, že zástupci jejího zaměstnavatele ji předložili předem vyhotovenou dohodu o rozvázání pracovního poměru.*
80. Soud sice nesouhlasí s některými hodnoceními žalovaného, jako například, že se nemohlo jednat o spontánní rozhodnutí, a že žalobce je *psychicky odolnou osobou, která v zátežových situacích nejedná impulzivně a nemůže se „sesypat“ z doručení rozhodnutí o zproštění či z ukončení přezkumného řízení*, jelikož žalovaný dané dovozuje pouze z výpovědí svědků, kteří s ním v inkriminované době hovořili, a jedná se pouze o jejich subjektivní dojem ze žalobce, nikoliv o podložený fakt. Na druhou stranu, ani skutečnost, že se jednalo o

spontánní rozhodnutí částečně motivované pociťovaným dlouhodobým tlakem ze strany nadřízeného žalobce a částečně aktuálními událostmi, však nemůže vyloučit vůli žalobce žádost podepsat. To, že si to následně žalobce rozmyslel a vyhodnotil toto rozhodnutí jako zbrklé nebo předčasné, rovněž není důvodem tento právní akt zneplatnit. Lidé často dělají věci, které následně litují, to však rovněž nevylučuje, že to bylo jejich rozhodnutí, i když motivované chováním jiných osob, a následně vyhodnocené jako nesprávné.

81. Proto i námitku žalobce, že pokud by šlo o promyšlené rozhodnutí, donesl by svému nadřízenému, popř. na personální oddělení, žádost sám, sepsanou jím samotným, a že mu byla předtištěná a částečně vyplněná žádost podstrčená, považuje soud za účelovou. O tom, jakým způsobem došlo k podpisu žádosti, v podstatě není sporu, spor je pouze v tom, jak jej účastníci vyhodnocují. Rozhodně se nejednalo o případ, který byl popsán v rozsudku Nejvyššího soudu shora, tedy že svědci přišli s připravenou žádostí a předložili mu ji k podpisu. Pouze ze samotné skutečnosti, že jeden z nich po rozhovoru se žalobcem odešel pro formulář, který následně donesl žalobci k podpisu předvyplněný, rovněž nelze dojít k závěru, že žádost mu byla podsunuta a žalobce byl donucen k jejímu podpisu. Žalobce rovněž nesporně, že by to nebylo on, kdo požádal o ukončení pracovního poměru k 31. 5. 2021, když toto datum uvedl do žádosti vlastnoručně on sám. Pouze skutečnost, že mu bylo vyhověno a nebyla tak dodržena lhůta 2 měsíců, hodnotí jako dokládající nátlakové jednání ze strany jeho nadřízených. S ohledem na shora uvedené však soud považuje i toto tvrzení žalobce za účelové.
82. Soud má tedy za to, že nevylučuje, že žalobce mohl být objektem bossingu ze strany svého nadřízeného, který následně vyvrcholil v dané rozhodnutí, tato skutečnost však dle soudu nemůže představovat onen bezprostřední nátlak, který by vyloučil jeho vůli podepsat žádost o propuštění. Soud ze shora uvedených důvodů proto rovněž neprovedl všechny žalobcem navržené důkazy, které měly šikanu a bossing prokázat, a vycházel pouze ze správního spisu, ve kterém bylo shromážděno dostatek důkazů o tom, jak probíhalo podání žádosti o propuštění. Soud obiter dictum uvádí, že se žalobce může obrátit na civilní soud a žádat zadostiučinění, příp. náhradu škody, která mu tímto jednáním vznikla a u tohoto soudu prokazovat jím tvrzený bossing a jeho následky.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

83. Jelikož soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
84. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nevzniklo mu právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. října 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.